

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Wat de klok Pleuntje vertelde

Pleuntje zat na te denken op een kleed bij het haardvuur in de hal. Ik betwijfel of je ooit zo'n grote ouderwetse hal hebt gezien als die waar Pleuntje zat, want zulke hallen worden tegenwoordig niet meer gebouwd. Deze maakte deel uit van een groot huis dat meer dan honderd jaar oud was. Pleuntje is daar geboren en de moeder en grootmoeder van Pleuntje hebben er lang in gewoond. Ze hadden eigen land verlaten en kwamen naar dit huis toen Pleuntjes moeder nog een klein kind was. Pleuntje was er zeker van dat er niet nog zo'n mooi huis was, en deze hal was haar lievelingsplek. Het was vierkant en had een glanzende eikenhouten vloer, half bedekt met tapijten. De muren waren gemaakt van hetzelfde donkere hout en aan het einde was de kersenhouten open haard waar bemoste boomstammen de hele winter brulden en knetterden, de donkere hoeken verlichtten en prachtige verhalen vertelden over de zomertijd en hun leven in het bos. Vlakbij was een brede trap en op de eerste verdieping stond een klok en over deze klok dacht Pleuntje die prachtige nacht zo diep na.

Het was een heel grote klok, groter dan Pleuntjes vader, en het had een lange glazen deur waardoor ze de gewichten kon zien en de slinger die nooit bewoog. Hierboven was het ronde, goedaardige gezicht waarvan Pleuntje zeker wist dat het er op verschillende

momenten anders uitzag; als ze braaf was, glimlachte het lief naar haar, maar als ze boos was, keek het haar zo bedroefd aan! De klok had ook sympathie; want wanneer Pleuntje vertelde dat ze problemen had, zag ze de tranen over de wijzerplaat van de oude klok stromen; maar aangezien ze op zulke momenten zelf door een mist van tranen keek, zou ik niet willen zeggen dat dit echt waar was.

Maar het vreemdste van alles aan deze klok was dat die sloeg. Nu vinden jullie, wijze kleintjes, het misschien niet erg vreemd dat een klok slaat; maar als ik je vertel dat deze klok dat deed ondanks het feit dat de wielen al vele jaren niet bewogen hadden, zal dat je zeker verbazen! En de klok sloeg op de gekste momenten toe. Niemand wist ooit wanneer die afging en soms sloeg die wel zeventien keer! Pleuntje begreep niet hoe dat kon, en omdat niemand het haar uitlegde, verbaasde het haar erg. Die nacht was ze meer verbijsterd dan ooit; want bij het aanbreken van de dag had de klok vijf keer geslagen, en hoe had de klok kunnen weten dat het haar vijfde verjaardag was? Ze lag opgerold op het zachte kleed en dacht erover na, totdat ze slaperig begon te worden. Het geknetter van het hout klonk steeds verder weg; het schrille getjilp van de krekel die aan de achterkant van de open haard leefde, werd zwakker en zwakker. Plotseling verbrak een stem – een zeer gebarsten stem – de stilte.

"Pleuntje!" zei de stem. Pleuntje sprong zo haastig op dat de krekel geschrokken achterover sprong, bijna in het vuur. Waar kwam de stem vandaan? Pleuntje gluurde voorzichtig door de gang tot haar ogen op de

oude klok bleven rusten, tot haar verbazing zag ze dat er een nieuwe blik over de wijzerplaat was geslopen – een blik die Pleuntje vertelde dat het de klok was die had gesproken. En ja hoor! Terwijl ze ernaar staarde, sprak het weer. 'Wil je een verhaal horen, Pleuntje?' vroeg het.

Nu was er niets dat Pleuntje leuker vond dan een verhaal; en haar verbazing vergetend, in haar gretigheid om te horen wat de klok te zeggen had, antwoordde ze snel: "Ja graag, klok; kun je me er een vertellen?"

"Dat kan ik", zei de klok.

"Ik zal je het verhaal van mijn leven vertellen."

Pleuntje was er zeker van dat het mysterie van de klok nu opgelost zou worden, en krulde zich meer op haar gemak om te luisteren; ook de krekels waren benieuwd en vouwde haar handen om haar diepe aandacht te tonen; het vuur gaf een warme gloed en de klok begon: – "Misschien, Pleuntje, zul je beter begrijpen wat een wonder ik ben als ik je vertel dat er eens geen klokken bestonden."

"Geen klokken!" riep Pleuntje, "waarom, hoe wisten de kindjes dan wanneer het schooltijd was, of etenstijd, of – of – wat dan ook?"

"Ze hadden andere manieren om de tijd af te lezen", antwoordde de klok; "een van de eerste dingen die ze gebruikten was een stok, - een rechte stok!"

"Een stok!" riep Pleuntje uit.

"Een rechte stok!" mompelde de krekel; "Ik wist dat die klok gek was."

"Het is onbeleefd een verhaal te onderbreken", zei de klok.

"Natuurlijk", zei Pleuntje, "we zullen geen woord meer zeggen, toch, krekel?"

"Maar een stok!" kreunde de krekel hoofdschuddend.

"Ja", zei de klok, "probeer het zelf! Ga op een zonnige ochtend naar buiten en zet een stokje in de grond. Als het vroeg is, zal de schaduw veel langer zijn dan het stokje zelf, en zal eruit zien alsof hij zich voor de zon verschuilt; als de middag nadert, zul je merken dat de schaduw omhoog en omhoog kruipt, tot net op de middag de stok hem lijkt op te slokken; en dan, als de zon verder beweegt naar het westen, zal de schaduw gluurt naar buiten en kruipt weg aan de andere kant van de stok tot de nacht, wanneer schaduw en stok beide worden opgeslokt door duisternis. Zie je nu hoe je de tijd kunt aflezen aan de stok en zijn schaduw? En dit werd uiteindelijk een zonnwijzer."

"Een zonnwijzer", brak de krekel in, die niet stil kon blijven; "Wat is dat?"

"Het ziet eruit als een tafel met een klein stukje metaal rechtopstaand in het midden; en op het tafelblad is de lengte van de schaduw aangegeven die dit stuk metaal op verschillende uren van de dag werpt."

'Was dat de enige klok die ze hadden?' vroeg Pleuntje.

"Nee, ze hadden ook een andere manier. Als je kat in die tijd had geleefd, hadden ze haar als klok gebruikt", zei de klok.

De krekkel vond dit erg vreemd, en ook Pleuntje keek verbaasd; maar de klok wist waar hij het over had en vertelde verder. "Als je naar de ogen van een kat kijkt als ze 's ochtends voor het eerst wakker wordt, zul je merken dat de donkere plek in het midden van het oog erg groot en rond is; maar al snel zul je merken dat het smal wordt, totdat het tegen de middag is zo fijn als een haar; en dan zal het langzaam weer groter worden, totdat het, als de avond valt, net zo groot en rond zal zijn als in de ochtend."

'Wat moet het moeilijk zijn geweest om op deze manieren de tijd te weten!' zei Pleuntje.

"Ja, dat denk ik ook", antwoordde de klok, "en de mensen begonnen te denken dat ze iets beters moesten hebben om op te vertrouwen. Dus ongeveer vijfhonderd jaar geleden vond iemand een klok uit, - geen grote, mooie klok. zoals ik, maar een heel eenvoudige aangelegenheid die geen slinger had en niet kon slaan.

"Arm ding!" zuchtte Pleuntje.

"Beter helemaal niet slaan dan slaan zoals sommige klokken doen", merkte de krekkel nogal gemeen op.

"Maar het was een klok en werd in die tijd als iets heel wonderlijks beschouwd", vervolgde de klok; "en de mensen moeten behoorlijk tevreden zijn geweest, want ze hebben honderden jaren lang geen slinger toegevoegd."

"Ben je erg oud?" vroeg Pleuntje. "Ja, ik ben heel, heel oud. Het moet meer dan honderd jaar geleden zijn dat

mijn wijzers begonnen te bewegen. - Ah! Dat was een trotse dag voor mijn maker. Op de dag dat ik klaar was, was de klokkenmaker de gelukkigste man ter wereld. Hij onderzocht me in elk onderdeel met de grootste zorg, en mijn perfectie verrukte hem. Toen nam hij een grote sleutel en verwondde me op, raakte mijn slinger aan, en met een tik-tik-tik-tik begon ik aan mijn levenswerk.

De klokkenmaker had me echter niet lang te bewonderen, want al snel kocht een oude dame me, en ik werd meegesleept over het blauwe golvende water en in deze hal geplaatst. Ik ben nu versleten en nutteloos, maar toen was ik van het grootste belang.

Niets werd gedaan zonder mij te raadplegen. Ik heb vele kinderen de trappen op en af zien rennen en opgerold bij het vuur zien liggen, net als jij. Ik heb van ze allemaal gehouden en heb geprobeerd ze te laten zien dat door altijd goed de tijd te wijzen. Ze hebben misschien gedacht dat alles wat ik zei 'tik-tok, tik-tok' was, maar in werkelijkheid heb ik altijd zo duidelijk mogelijk gezegd: 'Jullie zijn lief, jullie zijn lief.'

"Lieve oude klok!" mompelde Pleuntje; en zelfs de krekkel draaide haar hoofd om en veegde een traan weg.

"Voor ik stop", zei de klok, "wil ik nog een ding vertellen. Je moet weten dat mijn wijzers een hele tijd geleden weigerden om nog een minuut te bewegen. Het was een droevige dag voor mij, en soms overweldigden mijn gevoelens me als ik aan het verleden denk. Op zulke momenten is het een grote opluchting voor mij dat nog kan slaan."

"Jij lieve oude klok", riep Pleuntje, "je mag zo vaak slaan als je wilt."

"Pleuntje!" riep Harry.

Pleuntje ging rechtop zitten en wreef in haar ogen.

"Wat is er aan de hand?" vroeg ze.

"Dat is wat ik graag zou willen weten! Waarom slaap je? Het is je verjaardag!"

"Slapen! Ik heb geen oog dichtgedaan! Ik heb met de klok en de krekkel gepraat."

'Haha, dat geloof ik niet!'

Pleuntje keek op naar de oude klok, maar zei geen woord. Het brede, goedaardige gezicht straalde nog net zo op haar neer als altijd, maar ze meende dat er een wijze uitdrukking op stond die net zo duidelijk zei als zoveel woorden: "Houd je mond; jongens zijn niet half zo wijs als ze denken dat ze zijn. Let niet op hem, maar onthoud alles wat ik je heb verteld, en probeer elke dag iets van iedereen te leren. Wees blij dat je klokken hebt om je de tijd aan te geven."

"Pleuntje! Waarom staar je steeds naar die oude klok? Slaap je nog steeds?"

Pleuntje wreef in haar ogen en staarde naar haar lachende broer en toen weer naar de nu stille klok. Ze was blij dat ze was gewaarschuwd om te zwijgen, want toen had ze geen zin om het hele verhaal te vertellen; maar toen ze opgroeide, vertelde ze alle kleine kinderen "Wat de klok Pleuntje vertelde."